

Všechno chci zvládnout sama

Ohromný německý ovčák šlape jako hodinky vedle malé nenápadné holčičky, která se za ním skoro ztrácí... Přesně takovou dvojici můžete potkat na pražském cvičišti v Lochkově, kde jedenáctiletá Andrea cvičí.

Andreo, svého prvního psa jsi dostala už v šesti letech. Byl pro tebe splněným přáním, nebo úplným překvapením?

Bobo byl pro mě splněným přáním, ale zároveň i překvapením. Netušila jsem totiž, že ho dostanu jako dárek k šestým narozeninám. Byla jsem zrovna u babičky na prázdninách, a když jsem se vrátila domů, Bobo už tam na mě čekal.

Jak jsi se dostala k výcviku? Byl to tvůj nápad, nebo tě nasměrovali spíš rodiče?

Já jsem se na cvičáku skoro narodila. Poprvé jsem tam byla, když mi byl týden. To si samozřejmě nepamatuji, ale s mamkou jsem tam pravidelně jezdila a vyrůstala se psy. Takže to

vlastně bylo logické, že ani nemůžu dělat nic jiného. Tak od pěti let jsem chtěla cvičit. Půjčovala jsem si tedy všechny psy, co jsme měli doma. Byli na mně ale moc velcí, a tak v mých šesti letech přišel Bobo. Rodiče dlouho přemýšleli, jaké plemeno by pro mě bylo nejvhodnější. Musel to být chytrý a dobře cvičitelný pes. S delší tlamičkou kvůli stopování a hlavně takový, abych ho sama unesla. A pudlík vítězil.

A jaké byly tedy ty úplné začátky? Šlo to snadno, nebo jsi se musela se vším tak říkajícím poprat?

S Bobíkem jsem začala cvičit vlastně hned. Hodně jsem měla odkoukáno, radila mi mamka, ale také ostatní z našeho cvičáku. Doma jsme měli psy jen velké, takže s výcvikem malého plemene jsme zkušenosti neměli. Pokud jde o stopy a poslušnost, to bylo dobré, ale u speciálních cviků pro malá plemena jsem se občas musela poradit se zkušenějšími psovody. Bobo je pes, občas chtěl v naší dvojici velet, ne vždy to bylo jednoduché, ale myslím, že naše výsledky dokazují, kdo byl nakonec pánem.

Je i ve vaší rodině
zapálený nebo úspěšný
mládežník?

Tak neváhejte
a napište nám na
redakce@pespritelcloveka.cz.

Dnes máš ale už psy dva. Představ nám je...

Bobo je a bude vždycky první. Jsem mu za hodně vděčná. Spoustu věcí jsem se na něm naučila, musela jsem u výcviku moc přemýšlet, abych na něj někdy vyžrála. Je to takový čertík, ale chápavý, bystrý a temperamentní. Cvičení ho baví, rád dovádí.

Crosíka jsem si vlastně „porodila“. Chovatelka je naše sousedka, takže jsem byla přímo u porodu. Byl ve vrhu jediný pes, a tak jsem od prv-

ního dne věděla, že právě on bude můj. Denně jsem ho chodila navštěvovat, a když jsem si ho přinesla domů, změnilo se pro něj vlastně jen prostředí, mě už znal. Na našem vztahu je to hodně znát. Cros by pro mě udělal snad cokoliv. Teď má sice pubertu a občas to taky zkusí, že by zrovna nemusel poslouchat, ale důslednost, a tak to docela funguje. Hodně se mi přizpůsobil, přestože musí vědět, že kdyby chtěl, odtáhne mě kamkoliv. Je to můj miláček.

Pudlík a německý ovčák – každý je tak trochu z jiného těsta. Mohla bys výcvik s nimi nějak porovnat?

Mně přijde, že se zase tak moc neliší. Samozřejmě největší rozdíl je ve velikosti, ale jinak jsou

Andrea Šrajerová (11 let), žákyně ZŠ ve Zvoleněvsi, a dva psí kluci – pudl Bobo (5 a půl roku) a německý ovčák Cris Cros Buranos Lobos (18 měsíců), ZKO Praha 5-Lochkov

oba vcelku tvrdohlaví, ale rádi cvičí. Jsou zvědaví, temperamentní. Bobo vymýšlí víc lumpáren, Cros je víc přemýšlivý.

Čemu všemu se se svými psy věnuješ?

S oběma dělám sportovní kynologii. S Bobem jsem se věnovala stopám, poslušnostem a speciálním cvikům. Zkoušeli jsme i obranu. Hodně ho to bavilo, má hezké vyštěkání, kouše do hadru. Ale nebylo to úplně ono. Právě proto jsem začala pokukovat po velkých psech a strašně moc jsem si přála německého ovčáka. S Crosem dělám všechny tři disciplíny a jsem spokojená. S Bobí-

kem teď už cvičím jen občas, spíš už ho učím jen nějaké legrácky, občas něco z agility nebo z tance se psem. Myslím, že se mu ulevilo, že už ho nevláčím v zimě, v létě, v bahně, ve vedru... Na pořádný výcvik už mám Crose.

Co tě se psem baví nejvíc a co naopak moc nemusíš?

Baví mě poslušnost a obrana. Nemusím moc stopy, hlavně proto, že občas je to dost špinavá zábava. Naštěstí Cros je docela dobrý stopař a stopovat mu stačí tak jednou dvakrát týdně.

Vážíš třicet dva kilogramů, tvůj německý ovčák má o pět kilo více. Jak ho zvládáš na obranách?

Když jsme začínali s obranami, měla jsem na sobě i já část horolezeckého postroje a mamka mě držela na vodítku. Říkali jsme tomu „lochkovský vláček“. Ale pak mi postroj spíš překážel, a tak jsem se naučila držet Crose sama. Vložili jsme do obran více poslušnosti a dá se to zvládnout.

Nedostala jsi žádného „hotového“ psa, své psy si cvičíš zásadně sama, ale určitě ti někdo s výcvikem pomáhá...

Ze začátku to byla hlavně mamka. Ta mi radila a dohlížela na mě. Nyní mi hodně pomáhají hlavně manželé Vaníčkovi. Pavel se nám věnuje

na obranách, většinou nám i figuruje. Gábina se mnou dělá poslušnost. Chtěla bych jim touto cestou moc poděkovat. Na stopy chodím s mamkou nebo sama.

I přes své mládí máš na svém kontě řadu úspěchů...

S Bobíkem, než jsem ho vycvičila tak, aby mohl i na nějaké regulérní kynologické závody, jsem začínala na různých voříškiádách. Zpočátku jsme na soutěžích získávali jen ceny za nejmladšího účastníka, ale postupem času jsme se vypracovali a byla z toho umístění i na předních příčkách, a to nejen v kategorii ZZO, ale později i ZMMP. Celkem už máme s Bobem na kontě třicet pět závodů a čtyři zkoušky – ZZO, BH, FPr1 a FPr2. Pak už jsem se začala věnovat výcviku Crose. S ním se momentálně připravujeme na naše první zkoušky. A máme za sebou rovněž první závod dle ZM, ve kterém jsme obsadili krásné druhé místo.

Jaké máš plány do budoucna a kam bys chtěla v kynologii dojet?

Nejdřív musíme s Crosem složit pár zkoušek. Mým snem je samozřejmě mistrovství mládeže. Snad nám to půjde a třeba se dočkám i nějakých stupňů vítězů. Moc bych si to přála. Red. ■

Foto: Z. Görglová